

tisk ordfører, som siger, at kulturpolitiske redegørelser ikke er noget, vi i Danmark er blevet overdyngnet med. Vi står i dag med den femte af slagsen siden 1961, og som indledning vil jeg sige, at jeg synes, det er et fint stykke arbejde, og at jeg i det hele taget bakker redegørelsen op. Den er med til at få kulturen sat på dagsordenen på en måde, som vi i det daglige godt kunne savne lidt.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i debatten om kvalitet. Det har jo en journalist på dagbladet Information taget lidt fat i ved at finde de 29 gange, kvalitet er nævnt, og med et sideantal på 12 er det rundt regnet 2 1/2 gang pr. side, at ordet kvalitet nævnes. Der er vel heller ikke mange, der efter at have læst redegørelsen kan være i tvivl om, at kvaliteten skal i højsædet i den nationale kulturpolitik i fremtiden, og hermed synes jeg, at redegørelsen sætter et overordentlig vigtigt punkt på dagsordenen.

Men det, jeg savner i redegørelsen, er en nærmere afklaring af, hvordan kvalitet i kulturen skal defineres og reguleres. Alene at gøre op med, at alt ikke er lige godt, eller at noget er bedre end andet, er et vigtigt skridt, men debatten om hvordan vi får udskilt kvaliteten eller det sublime og ypperlige, mangler vi endnu at tage. Det bliver for mig at se en af de vigtige opgaver i de kommende års kulturpolitik.

For kunsten i denne debat, for nu at blive i jargonen, bliver at finde en fornuftig afvejning mellem en satsning på kvalitet parallelt med, at den mere folkelige kultur også fortsat skal trives; det ene skulle nemlig udelukke det andet. Jeg er enig med kulturministeren i, at vi i de seneste års kulturpolitik har fået tilgodeset den mere folkelige del, og at det til en vis grad er sket på bekostning af kvaliteten. En satsning på kvaliteten skulle i øvrigt også gerne komme hele kulturlivet til gode.

Den støtte, der bliver givet til den skabende kunst med krav om kvalitet, er med til via et levende og grænsebrydende kunstliv at skabe åndelige rum, hvor den folkelige kultur kan udfolde sig. Der sker stadig en væsentlig og nødvendig rislen fra det ene lag til det næste, fra top til bund om man vil. På den måde skabes også dynamik i kulturen.

En politisk orientering eller en regering skal naturligvis aldrig sætte kunstens primære dagsorden. Det har vi i Danmark sikret ved, at det aldrig er de regerende politikere, som deler penge ud til kunstnere eller projekter, men at fagfolk og andre udvalgte med særlige talenter

får fornøjelsen af dette. De seneste år har denne opdeling endda været så effektiv, at de regerende politikere og kulturministeren har haft meget få muligheder for at præge noget som helst, ikke mindst i kraft af den kraftige decentralisering af kulturpolitikken, som har fundet sted.

I redegørelsen kan vi alle læse, at kommunerne forvalter ca. 50 pct. af kulturens midler, men kommunernes store og vigtige rolle fratager ikke staten dens rolle, for selv om staten på mange måder skal holde sig tilbage med at bestemme, hvem og hvad der skal modtage støtte, så kommer vi ikke uden om, at det må være staten, der udstikker rammerne for den nationale kulturpolitik. Den skal være igang-sættende, fornyende og virke som håndhæver af kvalitet. Med andre ord skal staten tage ansvar for det, der stiller særlige krav om en national indsats. En kulturminister skal altså også have lov til at boltre sig lidt og være med til at præge dagsordenen.

Når Kulturfonden nu efter syv års aktivt virke foreslås afløst af Kulturministeriets Udviklingsfond, kan det delvis ses som udtryk for, at regeringen nu i større målestok kan få lov til at pege på områder, der skal styrkes. Fonden skal være kulturministerens mulighed for at støtte den kvalitative og professionelle kunst. Der skal afprøves nye områder og nye udtryksformer.

Udvidelsen af Kunstfonden til at give igang-sætningsstipendier til forholdsvis yngre skabende kunstnere er et udtryk for samme tankegang, og jeg glæder mig til debatten, når vi om lidt kommer til det punkt. Disse kulturelle fyrtårne er fine initiativer. De viser, at vi har en kulturminister, der tør vove noget, og vel at mærke uden at ødelægge hensigten om arms-længdeprincippet.

Staten skal være garant for, at hele nationens kulturudbud bliver set, målt og vejet, sådan at man på baggrund af det totale materiale får et bedre valggrundlag og dermed en større ekspertise.

Endelig skulle jeg måske også nævne, at vi i Det Radikale Venstre spændt afventer resultaterne af de regionale kulturforsøg. De skal vise os, hvilken vej vi skal gå med decentralisering af kulturpolitikken, og forhåbentlig besvare følgende spørgsmål: Er kulturpolitikken sat højt nok på de kommunale dagsordener, og bliver de kommunale midler uddelt til de rigtige projekter? Har man med andre ord kommunalt